

UZASADNIENIE

R. L. został skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 2 lipca 1998r., **sygn. akt II K 173/98**, za przestępstwo popełnione w dniu 12 czerwca 1998r. z art. 203 § 2 d.kk na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele publiczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, którą wykonał w całości w dniu 16 lutego 1999r.;

2. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 5 lutego 2001r., **sygn. akt II K 12/01**, za przestępstwo popełnione w dniu 9 listopada 2000r. z art. 288 § 2 kk na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, którą wykonał w całości w dniu 22 sierpnia 2005r.;

3. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 29 czerwca 2001r., **sygn. akt VI K 39/01**, za przestępstwo popełnione w dniu 12 kwietnia 2001r. z art. 178a § 1 kk na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin, której wykonanie orzeczono postanowieniem z dnia 18 marca 2010 roku w sprawie II Ko 248/10 w drodze zastępczej kary 15 dni pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 20 listopada 2001r., **sygn. akt II K 256/01**, za przestępstwa popełnione:

a/ w dniu 13 września 2001r. z art. 178a § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

b/ w dniu 13 września 2001r. z art. 244 kk na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 5 lat próby, a następnie postanowieniem z dnia 3 czerwca 2004 roku w sprawie II Ko 156/04 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary, którą odbył w całości od 24 czerwca 2004 roku do 30 września 2004 roku i od 15 czerwca 2006 roku do 9 października 2006 roku;

5. Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy z dnia 19 września 2002r., **sygn. akt SG 126/02**, za przestępstwa popełnione:

a/ w dniu 13 kwietnia 2002r. z art. 224 § 2 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ w dniu 13 kwietnia 2002r. z art. 224 § 2 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

c/ w dniu 13 kwietnia 2002r. z art. 226 § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

d/ w dniu 13 kwietnia 2002r. z art. 226 § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności;

6. Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy z dnia 14 października 2002r., **sygn. akt SG 133/02**, za przestępstwo popełnione w dniu 28 czerwca 2002r. z art. 280 § 1 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności;

Wyroki opisane w pkt 5 i 6 zostały objęte **wyrokiem łącznym** Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy z dnia 17 kwietnia 2003r., **sygn. akt SG 37/03**, na mocy którego orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w całości od 28 czerwca 2002 roku do 24 czerwca 2004 roku i od 9 października 2006 roku do 13 października 2007 roku;

7. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 27 maja 2005r., **sygn. akt VI K 145/05**, za przestępstwo popełnione w dniu 2 marca 2005r. z art. 291 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 70 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę w wysokości 10 złotych z zaliczeniem na jej poczet dwóch dni zatrzymania od 2 marca 2005 roku do 3 marca 2005 roku, i którą uiścił w dniu 16 maja 2006r;

8. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 17 stycznia 2006r., **sygn. akt II K 113/05**, za:

a/ przestępstwa popełnione w dniu 24 maja 2005r. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ przestępstwo popełnione w dniu 19 maja 2005r. z art. 190 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 4 lat próby;

9. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 27 lutego 2006r., **sygn. akt VI K 43/06**, za przestępstwa popełnione:

a/ w dniu 19 grudnia 2005r. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ w dniu 19 grudnia 2005r. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu zatrzymania od 19 grudnia 2005 roku do 20 grudnia 2005 roku;

10. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 20 października 2006r., **sygn. akt II K 96/06**, za przestępstwo popełnione w dniu 27 maja 2006r. z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w części od dnia 15 listopada 2007 roku do 18 czerwca 2008 roku;

11. Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 21 lutego 2007r., **sygn. akt II K 50/07**, za przestępstwo popełnione w okresie od 26 kwietnia 2006r. do 28 czerwca 2006r. z art. 12a ust. 2 w zw. z art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 3 lat próby a następnie postanowieniem z dnia 10 września 2009 roku w sprawie II Ko 793/09 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary oraz karę 80 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę w wysokości 10 złotych, której wykonanie orzeczono postanowieniem z dnia 10 września 2009 roku w sprawie II Ko 805/09 w drodze zastępczej kary 40 dni pozbawienia wolności.

Wyroki opisane w pkt 8 i 9 zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 20 listopada 2007r., **sygn. akt II K 99/07**, na mocy którego orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 5 lat próby a następnie postanowieniem z dnia 16 lipca 2009 roku w sprawie II Ko 802/99 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary, którą odbywa od 24 sierpnia 2017 roku;

12. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 3 października 2017r., **sygn. akt II K 224/17**, za przestępstwo popełnione w dniu 4 grudnia 2008r. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet jednego dnia zatrzymania w dniu 5 grudnia 2008 roku.

(dowody:

- karta karna k. 31-32

- opinia o skazanym z Zakładu Karnego w nr 2 w G. łącznie z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 39-40

- informacja o wykonywanych orzeczeniach k. 79-83

- akta sprawy II K 173/98, II K 12/01, VI K 39/01, II K 256/01, VI K 145/05, II K 113/05, VI K 43/06, II K 96/06, II K 50/07, II K 99/07, II K 224/17)

Aktualnie R. L. od dnia 24 sierpnia 2017 roku odbywa karę łączną 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 20 listopada 2007r., sygn. akt II K 99/07. Następnie będzie odbywać kary:

- 1 roku pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 20 października 2006r., sygn. akt II K 96/06

- 10 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 21 lutego 2007r., sygn. akt II K 50/07

- 15 dni pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 29 czerwca 2001r., sygn. akt VI K 39/01

- 1 roku pozbawienia wolności Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 3 października 2017r., sygn. akt II K 224/17

- 40 dni pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 21 lutego 2007r., sygn. akt II K 50/07.

Przewidywany okres wykonania kar wobec skazanego R. L. to 08 stycznia 2022 roku a uprawnienia do warunkowego przedterminowego zwolnienia skazany nabędzie w dniu 06 kwietnia 2020 roku.

Z opinii Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego nr 2 w G. wynika, że skazany przed osadzeniem przebywał w Wielkiej Brytanii, gdzie pracował zarobkowo. Mieszkał tam z konkubiną i czworgiem małoletnich dzieci.

Z przedmiotowej opinii wynika nadto, że R. L. w warunkach izolacji więziennej funkcjonuje poprawnie. W kontaktach interpersonalnych jest bezkonfliktowy, w stosunku do przełożonych przyjmuje postawy zgodne z regulaminem. Skazany nie był karany dyscyplinarnie, za to łącznie sześciokrotnie nagrodzony kodeksowo za wykonywanie prac na rzecz zakładu karnego. Jest on zatrudniony jako osoba wydająca posiłki w oddziale mieszkalnym. Posiada wyuczony zawód murarza, a w zakładzie karnym ukończył kurs ogólnobudowlany, roboty wykończeniowe. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowanego oddziaływania. Zadanie wynikające z Indywidualnego Programu Oddziaływania realizuje na dobrym poziomie. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Nie stwierdzono u skazanego zachowań agresywnych, nie jest osobą skłoną do samoagresji, nie stosowano wobec osadzonego środków przymusu bezpośredniego.

R. L. był odwiedzany przez kuzyna, a kontakt telefoniczny utrzymuje ze swoją konkubiną i dziećmi. Jest osobą uzależnioną od alkoholu, ale według deklaracji po przbytej terapii nie powrócił do nadużywania alkoholu i nie wymaga oddziaływań specjalistycznych w tym zakresie. Czas wolny spędza głównie na czytaniu książek, oglądaniu programów telewizyjnych i zajęciach własnych w celi mieszkalnej. Skazany wyraża krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw i żałuje swoich czynów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie należało ustalić, jaki porządek prawny powinien być uwzględniany przy ocenie warunków do wydania wobec skazanego R. L. wyroku łącznego.

Analiza czasu, w którym popełnione zostały czyny objęte omawianymi w pkt 1 – 12 wyrokami wskazuje, że wszystkie czyny miały miejsce przed nowelizacją kodeksu karnego obowiązującą od dnia 1 lipca 2015 roku.

Sąd miał też na uwadze, że wyroki w sprawach II K 173/98, II K 12/01, VI K 39/01, II K 256/01, SG 126/02, SG 133/02, VI K 145/05, II K 113/05, VI K 43/06, II K 43/06, II K 96/06, II K 50/07 wydane zostały pod rządami kodeksu karnego

obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku. Wyrok w sprawie II K 224/17 został natomiast wydany po wejściu w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396).

Zaistnienie takiej sytuacji, obligowało Sąd do analizy przepisów intertemporalnych. Art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że przepisów znowelizowanego rozdziału IX kodeksu karnego nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 1 lipca 2015 roku) chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Z powyższego wynika, że w sytuacji, gdy wszystkie przestępstwa zostały popełnione przed 1 lipca 2015 roku oraz przed tą datą orzeczono prawomocnie kary za te przestępstwa, wyłączone jest stosowanie Kodeksu karnego w nowym brzmieniu. W wypadkach zaś popełnienia czynu w poprzednim stanie prawnym, a skazania po nowelizacji, do orzekania kary łącznej znajdzie zastosowanie reguła art. 4 § 1 kk. Oznacza to, że Sąd ustalając, że doszło do zbiegu przestępstw, będzie musiał ocenić, którą ustawę zastosować w zakresie ewentualnego orzeczenia kary łącznej, kierując się kryterium ustawy względniejszej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915).

Wobec powyższego, Sąd dokonywał oceny z punktu widzenia sytuacji prawnej R. L. i uregulowań dotyczących kary łącznej w brzmieniu do 30 czerwca 2015 roku i w brzmieniu od 1 lipca 2015 roku.

Zważyć należy, że stosowanie kryterium „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 kk polega na porównaniu konsekwencji, jakie hipotetycznie zostałyby orzeczone na gruncie jednej i drugiej ustawy, przy stosowaniu wszystkich jej regulacji. Ustawą względniejszą jest bowiem ta ustawa, która przewiduje łagodniejsze konsekwencje w konkretnym przypadku. Podkreślenia nadto wymaga, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że art. 4 § 1 kk w zakresie orzekania kary łącznej obejmuje wszelkie zmiany ustawodawcze, jakie nastąpiły pomiędzy czasem popełnienia przestępstwa a czasem wydawania rozstrzygnięcia o karze łącznej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915). Stosując w prawidłowy sposób art. 4 § 1 kk w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd winien rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 9 stycznia 2015 roku w sprawie IV KK 224/14, KZS 2015/4/18).

Po dokonaniu analizy, Sąd doszedł do przekonania, że ustawą względniejszą dla skazanego jest Kodeks karny w brzmieniu po 01 lipca 2015 roku.

Stwierdzenia wymaga, że – w oparciu o przepisy obowiązujące przed 01 lipca 2015 roku – Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki pozwalające na orzeczenie kary łącznej określone w art. 85 kk, a dodatkowo osoba została skazana co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami (art. 569 § 1 kpk).

Oznacza to, że warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy dwoma lub więcej, prawomocnymi wyrokami, wymierzono wobec tej samej osobie kary tego samego rodzaju lub inne kary, jednak muszą to być kary podlegające łączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który został wydany przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, publ. w OSNKW nr 2, poz. 13 z 2005 roku). Nie ma natomiast znaczenia czy kary wymierzone takimi wyrokami zostały już wykonane, a w razie ich wykonania okres ten podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej.

Analizując daty czynów oraz daty wydania wyroków w sprawach wymienionych w pkt 1 –4, Sąd uznał, że nie zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego i orzeczenia jednej kary łącznej. Z przedstawionego wyżej

zestawienia wyroków skazujących wynika, że czyny z poszczególnych orzeczeń zostały popełnione po dacie wydania poprzedzających je wyroków.

Pierwszy wyrok skazujący R. L. został wydany w dniu 02 lipca 1998 r. w sprawie o sygnaturze II K 173/98. Przed tą datą wnioskodawca dopuścił się tylko jednego występku, za który skazano go w w/w procesie.

Kolejny chronologicznie wyrok skazujący (na karę pozbawienia wolności lub inną podlegającą łączeniu, który wyznacza datę „kończącą” realnego zbiegu przestępstw) został wobec R. L. wydany 05 lutego 2001 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 12/01. Przed tą datą skazany dopuścił się jednego występku, za który skazano go w w/w procesie oraz występku, za który skazano go w procesie o sygn. akt II K 173/98. Nie zachodziły zatem warunki z art. 85 kk.

Kolejny chronologicznie wyrok skazujący (na karę pozbawienia wolności lub inną podlegającą łączeniu, który wyznacza datę „kończącą” realnego zbiegu przestępstw) został wobec R. L. wydany 29 czerwca 2001 r. w sprawie o sygnaturze akt VI K 39/01. Przed tą datą wnioskodawca dopuścił się jednego występku, za który skazano go w w/w procesie oraz występku, za które skazano go w procesie o sygn. akt II K 173/98 i II K 12/01. Nie zachodziły zatem warunki z art. 85 kk.

Kolejny chronologicznie wyrok skazujący (na karę pozbawienia wolności lub inną podlegającą łączeniu, który wyznacza datę „kończącą” realnego zbiegu przestępstw) został wobec R. L. wydany 13 września 2002 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 256/01. Przed tą datą wnioskodawca dopuścił się jednego występku, za który skazano go w w/w procesie oraz występku, za który skazano go w procesie o sygn. akt II K 173/98, II K 12/01 i II K 39/01. Nie zachodziły zatem warunki z art. 85 kk i dlatego, co do kary wymierzonej w tej sprawie.

Następnie R. L. dopuścił się czynów za które został skazany wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy z dnia 19 września 2002 roku, sygn. akt SG 126/02 i wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy z dnia 14 października 2002 roku, sygn. akt SG 133/02. Wskazać należy, że kary orzeczone w/w wyrokami zostały objęte wyrokiem łącznym Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy z dnia 17 kwietnia 2003r., sygn. akt SG 37/03, tak więc co do kar orzeczonych tymi wyrokami zachodziła tzw. powaga rzeczy osądzonej i dlatego postępowanie należałoby umorzyć, stosując przepisy rządzące karą łączną przed 1 lipca 2015 roku.

Kolejny wyrok skazujący został wobec R. L. wydany 27 maja 2005r. w sprawie o sygnaturze akt VI K 145/05. Przestępstwa popełnione pomiędzy tą datą a dniem 17 stycznia 2006r. (data wyrokowania w sprawie o sygn. akt II K 113/05) tworzą co prawda zbieg, jednakże wymierzone kary nie podlegają łączeniu. W sprawie VI K 145/05 została wymierzona kara 70 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę w wysokości 10 złotych, a w sprawie II K 113/05 łączna kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kary te jednak nie podlegają łączeniu z uwagi na brak regulacji pozwalającej na łączenie kary grzywny z karą pozbawienia wolności.

Wskazać należy, że kary orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach od 8 do 9, zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 20 listopada 2007r., sygn. akt II K 99/07, tak więc co do kar orzeczonych tymi wyrokami zachodziła tzw. powaga rzeczy osądzonej i dlatego postępowanie należałoby umorzyć, stosując przepisy rządzące karą łączną przed 1 lipca 2015 roku.

Kolejny chronologicznie wyrok skazujący (na karę pozbawienia wolności lub inną podlegającą łączeniu, który wyznacza datę „kończącą” realnego zbiegu przestępstw) został wobec R. L. wydany 20 października 2006r. w sprawie o sygnaturze akt II K 96/06. Przestępstwa popełnione pomiędzy tą datą a dniem 21 lutego 2007r. (data wyrokowania w sprawie o sygn. akt II K 50/07) tworzą zbieg, obejmujący rozstrzygnięcia o karach zasadniczych zawartych w wyrokach:

1. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 20 października 2006r., sygn. akt II K 96/06 za przestępstwo popełnione w dniu 27 maja 2006r.,

2. Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 21 lutego 2007r., sygn. akt II K 50/07 za przestępstwo popełnione w okresie od 26 kwietnia 2006r. do 28 czerwca 2006r.

Łączeniu podlegały zatem kary:

- 1 roku pozbawienia wolności,
- 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Łączeniu z w/w karami nie podlegała orzeczona obok kary pozbawienia wolności w sprawie II K 50/07, kara 80 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę w wysokości 10 złotych, której wykonanie orzeczono postanowieniem z dnia 10 września 2009 roku w sprawie II Ko 805/09 w drodze zastępczej kary 40 dni pozbawienia wolności. Statusu kary, którą „wymierzono” za zbiegające się przestępstwa, nie mają kary zastępcze pozbawienia wolności orzekane na podstawie przepisów kodeksu karnego wykonawczego, tj. zastępcze kary pozbawienia wolności orzekane za grzywnę na podstawie art. 46 § 1 kkw lub art. 48a § 2 kkw oraz zastępcze kary pozbawienia wolności orzekane za karę ograniczenia wolności na podstawie art. 65 § 1 kkw lub art. 65a § 2 kkw. Kara pozbawienia wolności oraz zastępcza kara pozbawienia wolności nie spełniają przewidzianego w art. 85 kk kryterium wymierzenia za pozostające w realnym zbiegu przestępstwa innych kar podlegających łączeniu, odnoszącego się do kar wymienionych w art. 87 i 88 k.k. Oznacza to, że kary te nie podlegają łączeniu (por. wyrok SN z dnia 22 listopada 2005 r., V KK 129/05, LEX nr 164372).

Kolejny chronologicznie wyrok skazujący (na karę pozbawienia wolności lub inną podlegającą łączeniu, który wyznacza datę „końcową” realnego zbiegu przestępstw) został wobec R. L. wydany 03 października 2017 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 224/17. Przed tą datą skazany dopuścił się jednego występku, za który skazano go w w/w procesie oraz występków, za które skazano go w wyrokach wskazanych w pkt 1-11. Nie zachodziły zatem warunki z art. 85 kk.

Zgodnie z dyspozycją art. 86 § 1 kk granice kary łącznej wyznaczają najwyższa z kar jednostkowych oraz ich suma. W analizowanym przypadku ta granica wynosi 1 rok pozbawienia wolności oraz 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto na uwagę zasługuje, że na poczet wymierzonej w oparciu o te zasady kar łącznych zaliczeniu podlegają okres pozbawienia wolności w Państwie wykonania europejskiego nakazu aresztowania od 11 listopada 2015 roku do 28 stycznia 2016 roku, okres odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 96/06 od dnia 15 listopada 2007 roku do 18 czerwca 2008 roku.

Dokonując natomiast analizy pod kątem przepisów obowiązujących od dnia 01 lipca 2015 roku, stwierdzenia wymaga, że zgodnie z art. 85 § 2 kk wprowadzonym do ustawy Kodeks karny ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Oznacza to, że łączeniu, w myśl znowelizowanych przepisów, nie podlegają kary, które już zostały wykonane.

Zgodnie z art. 87 § 1 kk, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Wobec tego analizie Sądu pod kątem ich połączenia według znowelizowanych przepisów mogłyby podlegać wyłącznie kary, w tym kary łączne, orzeczone wobec R. L. w wyroku:

- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 29 czerwca 2001r., sygn. akt VI K 39/01,
- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 20 października 2006r. w sprawie o sygn. akt II K 96/06,
- Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 21 lutego 2007r. w sprawie o sygn. akt II K 50/07,

- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie o sygn. akt II K 99/07,
- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 3 października 2017r. w sprawie o sygn. akt II K 224/17,

które nie zostały jeszcze wykonane w całości.

Odnosząc się z kolei do wymiaru kary łącznej, według art. 86 § 1 kk obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w przypadku kary pozbawienia wolności - 20 lat. Zasadę tę stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna.

Łączeniu podlegała:

- kara 10 miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin z wyroku o sygn. akt VI K 39/01, która po zastosowaniu przelicznika z art. 87 § 1 kk równa się 150 dniom pozbawienia wolności (tj. 5 miesiącom pozbawienia wolności),
- kara 1 roku pozbawienia wolności z wyroku o sygn. akt II K 96/06,
- kara 10 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku o sygn. akt II K 50/07,
- kara łączna 2 lat pozbawienia wolności z wyroku o sygn. akt II K 99/07,
- karę 1 roku pozbawienia wolności z wyroku o sygn. akt II K 224/17.

Podobnie jak w przypadku przepisów obowiązujących do dnia 01 lipca 2015 roku, łączeniu z w/w karami nie podlega orzeczona obok kary pozbawienia wolności w sprawie II K 50/07, kara 80 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę w wysokości 10 złotych, której wykonanie orzeczono postanowieniem z dnia 10 września 2009 roku w sprawie II Ko 805/09 w drodze zastępczej kary 40 dni pozbawienia wolności. Przepisy dotyczące łączenia kar odnoszą się bowiem do pierwotnie orzekanych kar, nie zaś kar zastępczych stosowanych wobec skazanych z uwagi na zaistniałe w późniejszym okresie okoliczności związane z postępowaniem wykonawczym. Podstawą wymiaru kary łącznej mogą być tylko kary, które zostały orzeczone przez sąd w wyroku skazującym, jako kary za pozostające w realnym zbiegu przestępstwa albo zostały orzeczone jako kara łączna. Warunku kary "wymierzonej" nie spełnia kara zarządzona jako kara zastępcza (por. m.in. wyroki SN: z 22 listopada 2005 r., V KK 129/05, LEX nr 164372; z 3 kwietnia 2006 r., V KK 487/05, OSNKW 2006, nr 6, poz. 59) oraz kara zamieniona z pierwotnie orzeczonej kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na podstawie art. 75a § 1 k.k. (por. P. Kardas, w: W. Wróbel (red.), Nowelizacja..., s. 602-605).

W niniejszej sprawie nie wystąpiły też okoliczności wyłączające wydanie wyroku łącznego w rozumieniu art. 85 § 3 kk, ponieważ żaden ze wskazanych wyroków zapadłych w stosunku do skazanego nie został orzeczony za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu.

Uwadze Sądu nie uszedł co prawda fakt, że postanowieniem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy V Wydziału Penitencjarnego i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych z dnia 18 czerwca 2008 roku, sygn. akt V Wz 1026/08 R. L. został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Wąbrzeźnie w sprawie II K 96/06 z okresem próby do dnia 18 czerwca 2010 roku i w tym okresie, tj. w dniu 04 grudnia 2008 roku popełnił czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, za który został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 03 października 2017 roku, sygn. akt. II K 224/17. Wskazać w tym miejscu jednak należy, że Sąd w pełni podziela stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z 25.01.2018 r., I KZP 11/17 (LEX nr 2428801), że popełnienie przez sprawcę przestępstwa w okresie próby wyznaczonym postanowieniem o warunkowym zwolnieniu z odbycia reszty kary pozbawienia wolności nie stanowi przewidzianej w

art. 85 § 3 kk negatywnej przesłanki do orzeczenia kary łącznej obejmującej karę (kary łączne), z odbycia reszty której sprawca został warunkowo zwolniony oraz karę (kary łączne) za przestępstwo popełnione w okresie próby.

W tej sytuacji, stwierdzić należy, że kara łączna możliwa do wymierzenia wobec R. L. mieści się w granicach od 2 lat pozbawienia wolności (najsurowsza kara łączna orzeczona wyrokiem w sprawie II K 99/07) do 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar podlegających łączeniu).

Nadto na uwagę zasługuje, że na poczet wymierzonej w oparciu o te zasady kary łącznej zaliczeniu podlegają: okres 270 godzin wykonanej kary ograniczenia wolności orzeczonej w sprawie sygn. akt VI K 39/01, przyjmując, iż jest on równoważny 9 miesiącom kary ograniczenia wolności oraz 135 dniom kary pozbawienia wolności, jeden dzień zatrzymania w sprawie II K 43/06 od dnia 19 grudnia 2005 roku do dnia 20 grudnia 2005 roku, okres pozbawienia wolności w Państwie wykonania europejskiego nakazu aresztowania od 11 listopada 2015 roku do 28 stycznia 2016 roku, okres odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 96/06 od dnia 15 listopada 2007 roku do 18 czerwca 2008 roku oraz okres kary dotychczas odbytej w sprawie II K 99/07 od dnia 24 sierpnia 2017 roku.

W ramach zatem wskazanych granic kar możliwych do wymierzenia jako kara łączna wynikających z porządku prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku i w poprzednim stanie prawnym Sąd winien dokonać oceny w jakim rozmiarze kara łączna winna być orzeczona wobec R. L..

I tak zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649.)

Dokonując ustalenia kary łącznej, która winna być orzeczona, godzi się podkreślić, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym, przy czym, Sąd wydając wyrok łączny, nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, a jedynie rozważa przedmiotowo - podmiotowy związek zachodzący między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu oraz kładzie nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma odnieść w stosunku do skazanego nowo wymierzona kara.

Zważyć trzeba, że orzeczenie kary łącznej nie jest sposobem na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw, nie ma służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popełnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar niż za nią przemawiać, albowiem stanowi negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną.

Wymierzenie bowiem kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2007 roku w sprawie II AKa 183/07, Prokuratura i Prawo 2008/4/17/1 i z 4 października 2000 roku w sprawie II AKa 175/00, KZS /2000/10/3, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 maja 2009 roku w sprawie IIAKa104/09, przegląd orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Nr (...))

Sąd miał też na względzie, że kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 kwietnia 2014 roku w sprawie IIAKa 98/14, LEX nr 1473943).

Zatem Sąd uznał, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest uzasadnione wtedy, gdy przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy.

Przyjmuje się, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (tj. częściowej absorpcji), natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Zaznaczenia wymaga, że automatyczne stosowanie zasady kumulacji - byłoby wyrazem formy odpłaty, zaś zasady absorpcji - wyrazem formy nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 maja 2008 roku, w sprawie II AKa 98/08, KZS 2009/12/47).

Odnosząc to do granic kary łącznej orzekanej w ramach przepisów zarówno sprzed 1 lipca 2015 roku, jak i po tej dacie, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, a przede wszystkim zachowanie skazanego w czasie odbywania dotychczasowych kar pozbawienia wolności Sąd uznał, że zasadna jest ocena, iż kara łączna winna być wymierzona R. L. z zastosowaniem zasady asperacji.

Przystępując do wymiaru kary łącznej wobec skazanego w ramach wskazanych granic, Sąd miał też na uwadze, że wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację, czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

Zważyć należy, że pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez R. L., a opisanymi w sprawach VI K 39/01 i II K 224/17 nie zachodził bliski związek czasowy, albowiem czyny objęte tymi wyrokami były popełnione w przeciągu siedmiu lat. Nadto wszystkie czyny, poza opisanym w pkt 11, zostały popełnione w W.. Wobec tego między tymi czynami nie zachodzi bliski związek czasowy. Jednak zachodził związek miejscowy. Czyny opisane tymi wyrokami nie były skierowane przeciwko temu samemu dobru, godziły w takie dobra chronione jak w bezpieczeństwo w komunikacji, mienie, wolność, życie i zdrowie człowieka, wymiar sprawiedliwości. To wszystko zatem przemawia przeciwko zastosowaniu wobec R. L. zasady absorpcji.

Przy orzekaniu kary łącznej wobec R. L., należało także uwzględnić opinię dotyczącą skazanego z miejsca odbywania kary pozbawienia wolności, która jest w zasadzie pozytywna. W opinii z Zakładu Karnego nr 2 w G. wskazano, że skazany w warunkach izolacji więziennej funkcjonuje poprawnie, nie był karany dyscyplinarnie, a nagrodzony sześciokrotnie. Jest zatrudniony jako osoba wydająca posiłki w oddziale mieszkalnych i z obowiązków tych wywiązuje się należyście.

Sąd miał też na uwadze, że kary orzeczone wyżej wskazanymi wyrokami nie zostały wykonane, bowiem skazany ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości poza granicami kraju. Dopiero dzięki Europejskiemu Nakazowi Aresztowania R. L. udało się ująć i sprowadzić go do kraju. Podkreślenia jednak wymaga okoliczność, że Sąd nie jest w posiadaniu informacji świadczących o tym, że za granicą R. L. popełniał jakiegokolwiek przestępstwa. Należy wnioskować, że w tym okresie – poza faktem uchylania się od wykonywania orzeczonych kar przez polskie sądy – przestrzegał porządku prawnego.

Podsumowując należy wskazać, że zastosowaniu zasady absorpcji sprzeciwiał się brak bliskiego związku przedmiotowo-podmiotowego popełnionych przestępstw, zwłaszcza jednorodności naruszonych dóbr i duża rozpiętość czasowa czynów. Nadto poprawne zachowanie skazanego w zakładzie karnym, choć jest okolicznością uwzględnianą przy wymiarze kary w wyroku łącznym, nie może jednocześnie być traktowane jako jedyny czynnik jej wymiaru. Skazany, który podporządkowuje się rygorom penitencjarnym i prezentuje postawy zgodne z regulaminem, realizuje swoje obowiązki i trudno uznawać to za nadzwyczajną zasługę, wystarczającą do zredukowania kary łącznej do najwyższej z wymierzonych kar. Analiza całokształtu wskazanych okoliczności, doprowadziła zatem Sąd do przekonania, że przy zastosowaniu wobec R. L. zasady asperacji winna być wymierzona kara łączna 3 lat pozbawienia wolności.

Podkreślenia wymaga, że ustawą "względniejszą dla sprawcy", jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw, przy czym ocena ta musi być dokonana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy (uchwała Sądu Najwyższego z 12 marca 1996 roku w sprawie I KZP 2/96, OSNKW 1996/3-4/16). Przy ocenie, która z konkurencyjnych ustaw jest względniejsza dla sprawcy, bierze się bowiem pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy (wyrok Sądu Najwyższego z 4 lipca 2001 roku w sprawie V KKN 346/99, Orz. Prok. i Pr. 2001).

Kierując się zatem tymi wskazaniem Sąd zwrócił uwagę na to jaka kara byłaby faktycznie do odbycia przez R. L., przy wyborze każdego z porządków prawnych.

I tak, jak wskazano wyżej dokonując wyboru przepisów obowiązujących do dnia 1 lipca 2015 roku, nawet przy orzeczeniu kar łącznych z zastosowaniem wobec skazanego zasady absorpcji i wymierzeniu wobec niego kary łącznej w minimalnym rozmiarze, tj. 1 roku pozbawienia wolności i zaliczeniu na poczet tej kary okresu odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 96/06 od dnia 15 listopada 2007 roku do 18 czerwca 2008 roku, do wykonania pozostałaby jeszcze zastępcza kara 15 dni pozbawienia wolności ze sprawy VI K 39/01, łączna kara 2 lat pozbawienia wolności ze sprawy II K 99/07 (z zaliczeniem jednego dnia zatrzymania w sprawie II K 43/06 od dnia 19 grudnia 2005 roku do dnia 20 grudnia 2005 roku) i 1 roku kary pozbawienia wolności ze sprawy II K 224/17. Kary te w całości podlegałyby odrębnemu wykonaniu, co nie może mieć miejsca w wypadku zastosowania przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku. Łącznie skazany musiałby odbyć jeszcze minimum około 3 lat 5 miesięcy i 11 dni pozbawienia wolności. Zaliczeniu na poczet tej kary podlegałby nadto okres pozbawienia wolności w Państwie wykonania europejskiego nakazu aresztowania od 11 listopada 2015 roku do 28 stycznia 2016 roku i okres kary dotychczas odbytej w sprawie II K 99/07 od dnia 24 sierpnia 2017 roku.

Dokonując wyboru przepisów obowiązujących do dnia 1 lipca 2015 roku, przy orzeczeniu kar łącznych z zastosowaniem wobec skazanego zasady kumulacji i wymierzeniu wobec niego kary łącznej w maksymalnym rozmiarze, tj. 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, do wykonania pozostałaby jeszcze zastępcza kara 15 dni pozbawienia wolności ze sprawy VI K 39/01, łączna kara 2 lat pozbawienia wolności ze sprawy II K 99/07 (z zaliczeniem jednego dnia zatrzymania w sprawie II K 43/06 od dnia 19 grudnia 2005 roku do dnia 20 grudnia 2005 roku) i 1 roku kary pozbawienia wolności ze sprawy II K 224/17. Kary te w całości podlegałyby odrębnemu wykonaniu, co nie może mieć miejsca w wypadku zastosowania przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku. Łącznie skazany musiałby odbyć jeszcze minimum około 4 lat 3 miesięcy i 11 dni pozbawienia wolności. Zaliczeniu na poczet tej kary podlegałby nadto okres pozbawienia wolności w Państwie wykonania europejskiego nakazu aresztowania od 11 listopada 2015 roku do 28 stycznia 2016 roku i okres kary dotychczas odbytej w sprawie II K 99/07 od dnia 24 sierpnia 2017 roku.

Reasumując, uwzględniając całość uregulowań, uznać należy, że względniejszą ustawą dla R. L. jest ustawa obowiązująca po 1 lipca 2015 roku.

Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 85a § 1 kk, art. 86 § 1 kk i art. 87 § 1 kk Sąd orzekł wobec skazanego R. L. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 577 kpk Sąd na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu: okres 270 godzin wykonanej kary ograniczenia wolności orzeczonej w sprawie sygn. akt VI K 39/01, przyjmując, iż jest on równoważny 9 miesiącom kary ograniczenia wolności oraz 135 dniom kary pozbawienia wolności, jeden dzień zatrzymania w sprawie II K 43/06 od dnia 19 grudnia 2005 roku do dnia 20 grudnia 2005 roku, okres pozbawienia wolności w Państwie wykonania europejskiego nakazu aresztowania od 11 listopada 2015 roku do 28 stycznia 2016 roku, okres odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 96/06 od dnia 15 listopada 2007 roku do 18 czerwca 2008 roku oraz okres kary dotychczas odbytej w sprawie II K 99/07 od dnia 24 sierpnia 2017 roku.

Sąd na podstawie art. 576 § 1 kpk w pozostałym zakresie łączone wyroki pozostawił do odrębnego wykonania.

Sąd na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. O. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) oraz 23% podatku VAT w kwocie 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony oskarżonego w urzędzie.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił skazanego od opłaty sądowej a wydatkami obciąża Skarbu Państwa.